

nes canonicas, freti eadem auctoritate intrepide procedatis. Nos enim nihilominus ad reprimendam tam superbam, & perniciosam audaciam, & omnimode confundendam, in illos gladium Ecclesiasticæ potestatis acriter exercemus, & Reges, & Principes, aliosque Christianifideles, sive pro Terræ Sanctæ succursu, sive alias pro Christi servitio Crucis charactere insignitos, necnon & ceteros Catholicos, prout expedire viderimus, invocabimus contra eos, ut coelum & terra adversus detestabilem temeritatem ipsorum pariter moveantur. Denique ut circa præmissa plene vobis, & singulis vestrum coercitionis expedita, & inviolabilis auctoritas, volumus, ut ea omnia viriliter exequamini, invocato si opus fuerit auxilio brachii secularis, contradictores per censuram Ecclesiasticam, appellatione postposita, compescendo.

§. 16. Non obstantibus aliquibus privilegiis, vel indulgentiis, quibuscumque personis, cuiusvis conditionis, dignitatis, vel gradus, Religionis, vel Ordinis, & præsertim Cisterciensium, Prædicatorum Minorum, seu Eremitarum: sive Communitatibus, vel Universitatibus Civitatum, & locorum, specialiter, vel generaliter, sub quacumque verborum expressione, vel forma, a memorata Sede concessis, vel in posterum concedendis: etiam si dicatur in illis, quod eis per aliquas litteras, totum de verbo ad verbum tenorem non continentibus, privilegiorum, vel indulgentiarum ipsorum nequeat derogari, & illis maxime privilegiis, & indulgentiis quibus ab ipsa Sede concessum est aliquibus, seu concedatur deinceps, quod excommunicari, vel ipsorum terræ supponi non possint Ecclesiastico interdicto: aut quod Prædicatorum, vel aliorum quorumlibet Ordinum Fratres, ad executiones negotiorum, aut ad citationes quorumlibet, sive denunciations sententiarum excommunicationis, suspensionis, vel interdicti, auctoritate litterarum Apostolicarum minime cogi possint, nisi de ipsorum Ordinibus, & privilegiis, vel indulgentiis, eis super hoc a dicta Sede concessis, eadem habeatur in eisdem litteris mentio specialis (cum ex huiusmodi, vel aliis privilegiis, nullum vobis in tanta pietatis negotio velimus obstaculum interponi) & constitutione de duabus dietis edita in Concilio generali.

Datum Viterbii decimo tertio Kalendas Aprilis, Pontificatus nostri Anno primo.

V.

Ex Regest. Vatic. Mandatur Archiepiscopo Maguntino, ut Sententiam Excommunicationis publicari faciat contra Electores, si Conradum Conradi Friderici olim Imperatoris filium natum in Imperatorem eligant.

Non absimilem legem Electoribus imposuit Alexander IV. Constit. XXXIII. hoc Tom. pag. 375.

Urbanus Episcopus Servus Servorum Dei. Venerabili Fratri Archiepiscopo Maguntino, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Exponis suam de inducenda in Ecclesia Dei Postquam supernus ille Luminum Pater, a quo data optima, & dona perfecta proveniunt, & qui Coelum implet, & Terram

disponens suaviter omnia nos licet immeritos super hereditatem suam unxit in Principem, & in eminenti summi Apostolatus Cathedra collocavit mens nostra quantumcumque in ipso nostræ novæ promotionis initio se circumquaque conspiceret, diversarum cogitationum, multiplicumque curarum obsidione vallatam, intermissis ceteris particulariter incumbentibus ei negotiis, de generali statu Reipublicæ Christianitatis cepit principaliter esse sollicitus, & modos perquirendo varios, quibus tranquillitatem, & pacem Nobis, & Ecclesiæ, ac Mundo diris guerrarum commotionibus, & periculosis discordiarum divisionibus lacerato parare, ac quietem Christiano Populo, quem æterni bellorum incurfus continue hæcenus vexaverunt, illo nobis favente, ac cooperante, qui mari, & ventis imperat, & statuit procellas in auras exhibere possemus.

Cumque Romanæ Archiepiscopi referatis Prædecessorum nostrorum Romanorum, videlicet gesta, & regesta Pontificum nostra ob hoc specialiter sollicitudo revolveret cum omni diligentia, & attentione disquirens, si forsitan ex eorumdem Prædecessorum processibus aliquid nobis occurreret, per quod possemus sufficienter instrui, qualiter valeret, ac deberet per nos huiusmodi tam pium, tam utile, tamque salubre negotium promoveri, demum tenor quarundam litterarum felicis recordationis Alexandri Papæ Prædecessoris nostri nostris se obtulit, per quem utique tenorem nobis constitit evidenter, quod idem Prædecessor intellecto, quod instabat tunc tempus electionis celebrandæ de Rege Romanorum in Imperatorem postmodum promovendo considerans, quod super hoc tanto propensior adhibenda erat diligentia, & cautela, quanto altius, & difficilior erat negotium, quod in hac parte tunc temporis gerebatur, quantoque res si aliqua in ea intervenire negligenter, seu improvidentia, vel delicta, deteriorem habere posset effectum, & exitum graviolem, pensans etiam, quod hic erat vehementer vigilandum, hic perpicaciter intuendum, hic considerandum prudenter, hic mature deliberandum, hic providere præcavendum, hic erant aperiendi oculi, hic habende aures intentæ, hic mens esse debebat non radis, & torpida, sed diligens, pervigil, & consulta, ubi de Advocato agebatur Ecclesiæ, & de defensore tractabatur ipsius, ne pro Advocato impugnator, & pro defensore assumeretur, vel eligeretur offensor, propter quod undique summæ cogitationis erat acies perferenda, & circumquaque districta explorandum indagine, ut talis cooperante Domino reperiretur, & eligeretur, qui fidelis, & devotus existeret, & de profapia procederet devotorum, ac idoneus, & sufficiens reputaretur merito ad obtinendum tanti honoris culmen, & Imperii regimen exercendum bonæ memoriæ Archiepiscopo Maguntino Prædecessori tuo per huiusmodi exposuit litteras, quod patens erat, & cognitum toti Orbi, qualiter quondam Fridericus olim Romanorum Imperator, ejusque Progenitores, & posteri erga Matrem Ecclesiam se gesserint, & qualem ei retributionem de beneficiis ab ipsa perceptis impenderint, cum hi aliorum persequentium excedentes tyrannidem, gravioribus

pate sollicitudinem.

Alexandri Pp. de negocio Imperii cura.

Ejus ad Maguntinum Archiep. super hac re litteræ.

eam affecerunt injuriis, & oppressione durioribus afflixerunt, & velut in cedem, & exterminium ejus tendentes furoris arcum, & feritatis gladium acucentes, diris illam ubilibet tribulavere flagellis, & usque ad interiora profundis illatis vulneribus fauciarunt, nam in hoc pravo genere Patrum in filios cum sanguine derivata malitia, sicut carnis propagatione, sic imitatione operum nati Genitoribus successerunt, ex quo liquido perpendi, & conjici poterat, si ex ipso aliqua posteritatis reliquæ remanserant, quid sperandum esset in futurum de illis, quid in posterum expectandum. Vita namque, ac gesta Prædecessorum perverfa iniquitatem prænucciant successoris, nec horribilis eorum memoria quidquam boni de eorum posteritate credere, vel sperare permittit. De colubro quidem egreditur regulus, & arbor mala noxios fructus profert, pravumque principium nunquam bonum pollicetur effectum, & ideo videns idem Prædecessor noster, quod de Conrado puero nato quondam Conradi prædicti Friderici filii erat præcavendum omnino, ne ullo modo intenderetur ad eum, nec nominaretur ad hoc, neque aliquatenus eligeretur, maxime cum propter infantiam, nimiumque defectum ætatis esset ad ista prorsus inhabilis, ac ineligibilis puer ipse, nec jus, quod ex electione provenire, vel confulgere consuevit, sibi competere poterat, nec in suave cadere, vel retineri persona, cum propter puerilem ætatem, quæ discretionem carebat, consensum non haberet legitimum, vel diffusum, & electioni, si de illo fieret, consentire non posset, nec ipsius consensus aliquam haberet efficaciam, vel vigorem. Attendens quoque dictus Prædecessor noster, quod ex eo etiam idem puer in Regem nominari, vel eligi non debebat, quia cum per electionem huiusmodi de Advocato, vel Defensore idoneo deberet Ecclesiæ provideri, & ipse puer esset omnimode ineptus, & inutilis ad talis defensionis officium, seu ministerium exequendum, oporteret eandem Ecclesiam, si contingeret eligi dictum puerum, manere diutius non absque gravibus forte dispendiis defensionis commo destitutam, nec per hoc etiam consuleretur amplo, & spatiose Regno Theutoniarum de Rege, vel Rectore condigno, cum male posset alios regere, qui non noverat gubernare seipsum, nec bene, vel digne aliorum gubernaculo præfesse valeret, qui alieno regimine ducebatur: propter quod Regnum ipsum longo tempore non sine multo discrimine, sub opportuni regiminis expectatione langueret, prædicto Archiepiscopo suis sub certa forma in virtute obedientiæ sub debito fidelitatis, quo sibi, & Romanæ Ecclesiæ tenebatur, ac sub poena excommunicationis, quam ex tunc in ipsum protulit, districtè dedit litteris in perceptis, ut præfatum Conradum puerum nullatenus in Regem eligeret, vel nominaret, neque consentiret in ipsum, ita quod excommunicatus existeret, si contra mandatum suum facere, vel venire præsumeret, & eundem Conradum nominaret, vel eligeret, aut consentiret in eum, seu opem, vel operam, consilium, auxilium, vel favorem ut eligeretur, impenderet, & etiam si ejus electionem, & nominationem toto posse non impediret, ut si forte ad ipsius electionem, vel nominationem pro-

cederet, sciret se prius excommunicatione ligatum. Aliis vero Coelectoribus suis tam Ecclesiasticis, quam Secularibus auctoritate Apostolica firmiter inhiberet, ne ipsum Conradum ad hoc nominarent, vel eligerent, nec in eum consentirent, promulgando eadem auctoritate in eos excommunicationis sententiam, si contra hanc inhibitionem venire tentarent, ita quod si eum nominare, vel eligere, aut in ipsum consentire præsumerent, noscerent se prius excommunicationis vinculo innodatos, ut ex hoc ipso si de dicto Puero quidquam in hac parte attentatum foret, esset prorsus vacuum, irritum, & inane. Præcepit etiam idem Prædecessor noster, ut idem Maguntinus Archiepiscopus mandatum, & præceptum super hoc Apostolicum, sic fideliter, sic sapienter, & efficaciter adimplere studeret, quod ex his idem Archiepiscopus dictum Prædecessorem nostrum, & Romanam Ecclesiam sibi, & Ecclesiæ suæ arctius obligaret, ac præfatus Prædecessor noster letari posset id, quod in hoc intendebat, ejus solerti studio salubriter provenisse. Ad hæc nihilominus idem Prædecessor noster in omnes Electores, qui memoratum Puerum ad hoc nominare, vel eligere, seu in ipsum consentire, aut opere, vel opera consilium, auxilium, vel favorem, ut eligeretur, dare præsumerent, excommunicationis sententiam promulgavit, quam præcepit per eundem Prædecessorem tuum, antequam ad nominationem, vel electionem aliquam procederetur suis Coelectoribus nunciari, quod si dictus Prædecessor tuus non faceret, eo ipso se nosceret excommunicationis vinculo adstrictum.

Nos igitur attendentes, quod idem Alexander Prædecessor noster ad præmissa cum omni providentia, circumspectione, attentione, maturitate, ac deliberatione processit, ac prævidentes pericula, quæ memoratæ Romanæ immineret Ecclesiæ, si dictus Conradus Puer ullo unquam tempore assumeretur ad huiusmodi regiam, vel imperatoriam dignitatem, & cupientes talibus periculis Apostolica sollicitudine præcavere, huiusmodi ejusdem Alexandri Prædecessoris nostri processum de fratrum nostrorum consilio ex certa scientia ratificamus, & approbamus, ac auctoritate Apostolica confirmamus.

Verum quia dictus Prædecessor tuus de carnis ergastulo migravit, ut speramus ad Dominum; Nos dubitantes, ne tu qui eidem tam in honore, quam in onere successisti, huiusmodi processum infans, & ignarus existas, processum ipsum in personam tuam duximus innovandum; Ideoque Fraternitatem tuam monemus, rogamus, & hortamur attente per Apostolica tibi scripta in virtute obedientiæ, & sub debito fidelitatis, quo nobis, & Ecclesiæ Romanæ teneris, ac sub poena excommunicationis, quam ex tunc in te proferimus, districtè præcipiendo mandamus, quatenus memoratum Conradum Puerum nullo unquam tempore in Regem eligas, nec nomines, neque consentias in eundem, ita quod excommunicatus existas, si contra mandatum nostrum facere, vel venire præsumperis, & eundem Conradum nominaveris, vel elegeris, aut in ipsum consenseris, seu opem, vel operam, consilium, auxilium, vel fa-

Et electores censurati ab huiusmodi electione cohercet.

Alexandre Processum ratificat Urbanus.

Exponis suam de inducenda in Ecclesia Dei

favorem ut eligatur impenderis, & etiam si ejus nominationem, & electionem non impediveris toto posse, aut si ad ipsius electionem, vel nominationem aliquo tempore forte processeris, scias te prius excommunicatione ligatum. Aliis vero Principibus Coelectoribus tuis tam Ecclesiasticis, quam Sæcularibus auctoritate nostra firmiter inhi-beas, ne ipsum ad hoc nominent, vel eligant, nec in eum consentiant, promulgando eadem auctoritate in eos excommunicationis sententiam, si contra hanc tuam inhibitionem venire tentaverint, imo nostram, ita quod si eum ullo unquam tempore nominare, vel eligere, aut in ipsum consentire præsumperint, noscant se prius excommunicationis vinculo alligatos, ut ex hoc ipso, si de prædicto Conrado quidquam in hac parte attentatum fuerit, sit prorsus vacuum, irritum, & inane. Mandatum itaque, ac Præceptum super hoc Apostolicum sic fideliter, sapienter, & efficaciter adimpleas, quod ex his nos, & præfatam Romanam Ecclesiam tibi, & Ecclesie tue arctius obliges, nosque gaudere possimus, id quod in hoc intendimus, tuo solerti studio salubriter provenisse.

Ceterum nihilominus in omnes Electores, qui nominatum puerum ad hoc nominare, vel eligere, seu in ipsum consentire, aut opem, vel operam, consilium, auxilium, vel favorem, ut eligatur dare præsumperint, excommunicationis sententiam promulgamus, quam statim per te antequam ad nominationem, vel electionem aliquam aliquo tempore procedatur, reliquis tuis Coelectoribus præcipimus nuntiari, quod si non feceris, eo ipso te noveris excommunicationis laqueo innodatum.

Datum Viterbii tertio nonas Junii, Pontificatus nostri Anno primo.

Dat. die 3. Junii 1262. Pont. An. I.

V I.

Inquisitores hæreticæ pravitatis, & eorum Notarii, a quocumque Officiali Sedis Apostolicæ delegato, non possunt excommunicari, suspendi, vel interdici, absque ejusdem Sedis licentia speciali.

Urbanus Episcopus Servus Servorum Dei. Dilectis filiis Fratribus Ordinis Prædicatorum Inquisitoribus hæreticæ pravitatis, in Regno & dominio charissimi in Christo filii nostri Illustris Regis Aragonum, deputatis a Sede Apostolica, & in posterum deputandis, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

§.1. NE Inquisitionis negotium, contra damnatam hæresim prudentiæ vestre commissum impediri (quod absit) propter aliquorum astutiam, vel etiam retardari contingat, vobis auctoritate præsentium indulgemus, ut nullus Sedis Apostolicæ delegatus, vel subdelegatus ab eo conservator, aut etiam executor a Sede Apostolica deputatus eadem, seu etiam deputandus, in vos, vel quatuor Notarios, sive Scriptores vestros, super his vobis fideliter obsequentes, quamdiu in prosecutione hujusmodi negotii vos, & ipsi fueritis: possit excommunicationis, vel suspensionis, aut interdicti sententiam promulgare, absque speciali mandato præ-

dictæ Sedis, faciente plenam, & expressam de hac indulgentia mentionem.

§.2. Decernentes irritum, & inane, si secus fuerit attentatum.

§.3. Nulli ergo omnino hominum &c. Datum apud Montem Flascionem secundo nonas Augusti Pontificatus Nostri Anno primo.

Dat. die 4. Aug. 1262. Pont. An. I.

V II.

Quod Inquisitores hæreticæ pravitatis, & eorum Socii Ordinis Fratrum Prædicatorum mutuo se possint ab excommunicatione absolvere, irregularitatibus dispensare, a quibus per Priores ejusdem Ordinis absolvi possent.

Urbanus Episcopus Servus Servorum Dei. Dilectis filiis Fratribus Ordinis Prædicatorum Inquisitoribus hæreticæ pravitatis in Regno, & dominio charissimi in Christo filii nostri Illustris Regis Aragonum deputatis a Sancta Sede Apostolica, & in posterum deputandis, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

§.1. UT negotium Fidei valeatis liberius promovere, vobis auctoritate præsentium indulgemus, ut si vos, & fratres vestri Ordinis Socios vestros excommunicationis sententiam, & irregularitatem incurrere aliquibus casibus ex humana fragilitate contingat, vel recolatis etiam incurrisse, quia propter injunctum vobis officium ad Priores vestros de levi super hoc recurrere non potestis, mutuo vos super his absolvere, juxta formam Ecclesie, & vobis cum auctoritate nostra dispensare possitis, in casibus in quibus dictis Prioribus, ut dicitur, est ab Apostolica Sede concessum.

Nulli ergo &c. Si quis autem &c. Datum apud Montem Flascionem undecimo Nonas Augusti, Pontificatus Nostri Anno Primo.

V III.

Exemptiones, & Immunitates Congregationis Monachorum Montis Virginis, Ordinis Sancti Benedicti.

Congregationem hanc approbavit Celestinus III. Constit. XXIV. pag. 51.

Urbanus Episcopus Servus Servorum Dei. Dilectis filiis Abbati, & Conventui Monasterii Montis Virginis ad Romanam Ecclesiam nullo medio pertinentis Ordinis S. Benedicti Avellanæ Diocesis, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

CUM a nobis petitur quod justum est & honestum, tam vigor æquitatis, quam ordo exigit rationis, ut id per sollicitudinem officii nostri ad debitum perducatur effectum.

§.1. Eapropter dilecti in Domino filii, vestris justis postulationibus grato concurrentes assensu, Privilegium Alexandri Papæ sel. mem. Antecessoris nostri in quo liquido cognoscetes quod dictum cœnobium cum omnibus Ecclesiis, & locis suis subditis, nullo mediante ad Romanam

Exordium.

nam Ecclesiam pertineret, & quod non licet alicui Archiepiscopo, sive Episcopo, vel alii Ecclesiasticæ personæ eidem Monasterio, & ejus Ecclesiis excommunicationes, & suspensiones indicare, ut Fratres illic Domino servientes ab omni potestate, & jurisdictione, ac dominio Archiepiscoporum, & Episcoporum, sive aliarum personarum liberi, Ecclesie Romanæ libertatis gratia potirentur. Et licet non habeatur in eo mentio Diocæsani Episcopi, in cujus Diocesi dictum Monasterium est fundatum, & de solutione Canonis debiti ipsi Diocæsano Episcopo, sive alii cuicumque Ecclesiasticæ personæ ab ipso cœnobio, vel Ecclesiis, & locis ipsi cœnobio subditis, eo non obstante, auctoritate Apostolica, & speciali privilegio, vos & Ecclesias & loca ipsi cœnobio subdita ab onere præstationis, & exolutionis cujuslibet canonis liberamus, & eximimus: volentes vos multa libertatis prerogativa gaudere, & soli Romanæ Ecclesie censuales existere, pro indicio perceptæ libertatis ab Apostolica Sede, prout contineri cognovimus tenore dicti privilegii quod sine reprehensione Bullæ, chartæ, vel litteræ apparebat.

Exemptio a quacumque canonis solutione.

Confirmatio libertatum omnium.

Clausula.

Dat. de 9. Janu. 1263. Pont. An. II.

Ex Regest. Vatican.

Celebris quondam Palentina Universitas.

§.2. Et omnes immunitates, & libertates a Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris, vobis, vel Monasterio vestro concessas. Nec non libertates, & exemptiones secularium taxationum a Regibus, & Principibus, vel aliis Christi fidelibus, rationabiliter vobis, aut Monasterio vestro indultas, sicut ea juste, & pacifice obtinetis, vobis, & per vos eidem Monasterio auctoritate Apostolica concedimus, & confirmamus, & præsentis scripti patrocinio communiavimus.

§.3. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostræ confirmationis, concessio-nis, & indulgentiæ infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumperit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus, se noverit incursum.

Datum apud Urbem Veterem quinto idus Januarii, Pontificatus Nostri Anno secundo.

I X.

Magistris, & Scholaribus Studii Palentin. conceduntur Privilegia, & Exemptiones ad instar Universitatis Parisien.

Urbanus Episcopus Servus Servorum Dei. Venerabili Fratri Episcopo, & dilectis filiis Capitulo Palentin. salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Colebat hæcenus deliciarum hortum. Civitas Palentin. de sub cujus portis fructus uberes producebat, quorum suavitatem, & dulcedinem ad diversas Mundi partes affluentia derivabat. Erat enim in eadem Civitate, sicut ex parte vestra fuit propositum coram Nobis scientiarum studium generale rudes erudiens, reddens debiles virtuosos, & viros efficiens virtutum varietate fecundos, horumque gratiosa fecunditas litterarum dogmate plurimos instruebat, & quia per hoc non solum Palentia, sed tota solebat Hispania spiritalis, & Bull. Rom. Tom. III.

temporalis percipere commoditatis augmentum; Supplicatis humiliter, ut ad reformationem prædicti studii, quod est non sine multo ejusdem Provinciæ dispendio dissolutum Apostolici favoris partes interponere curaremus.

Cum igitur sicut accepimus ipsius studii reformatio possit eidem Provinciæ multipliciter existere fructuosa, nos nolentes, quod lucerna tantæ claritatis in commune multorum dispendium sic extincta remaneat; sed cupientes potius partes nostras adicere, ut solito fortius attendatur, tuis Frater Episcopo supplicationibus inclinati, omnibus, & singulis Doctoribus, & Scholaribus, quos in eadem Civitate in quacumque facultate studere contigerit, quod illis privilegiis, indulgentiis, libertatibus, & immunitatibus gaudeant, quibus Magistri, & Scholares gaudent Parisiis, vel in aliis locis, in quibus habetur studium generale, auctoritate præsentium indulgemus.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostræ concessionis infringere &c. Datum apud Urbem Veterem secundo Idus Maji, Pontificatus nostri anno secundo.

Supplicatum Papæ pro reformatione.

Privilegium omnium communitatio.

Dat. die 14. Maji 1263. Pont. An. II.

X.

Quod Ecclesiastici per se ad Sæcularia judicia delegata, vel ordinaria Jurisdictione relicta trahi minime possint.

Urbanus Episcopus Servus Servorum Dei. Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, Episcopis, & dilectis filiis Abbatibus, Prioribus, & aliis Ecclesiarum Prælatibus, Capitulis, & Clericis universis exemptis, & non exemptis per Tarraconensem Provinciam constitutis, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

§.1. Quamvis sit grave nimis, & divini plenum adversione iudicii, quod aliqui laici sacrum in messum Domini sacrilegis ausibus ingerentes Personas Ecclesiasticas suis subiciendo iudiciis in periculum Fidei Ecclesiasticæ moliantur subvertere libertatem; Hoc tamen ardentius zelum commovet ultionis, quod iidem laici sui fomentum erroris dicuntur in Clero aliquoties invenire, dum Clerici a Clericis, & quod est gravius Religiosis non solum inviti, sed interdum voluntarii spretis Ecclesiasticis Tribunalibus ad publica judicia pertrahuntur.

§.2. Ad aures namque Apostolatus nostri pervenit, quod nonnulli vestrum spretio foro Ecclesiastico superiis, que ad illud pertinent se mutuo pertrahunt ad iudicium sæculare. Aliqui vero iudicium Ecclesiasticum retardare, vel totaliter impedire volentes Regias prohibitiones contra alios impetrare presumunt, aliquoties rem litigiosam per Regem ipsum, & alias sæculares Personas occupari temere procurando.

§.3. Quia igitur illud indignum est, & divini iudicii animadversione dignissimum, & ideo minime tolerandum universitati vestræ districtius inhi-bemus, ne aliquis vestrum in contemptum publici beneficii, quod Clericorum Collegio, ita inviolabiliter est indultum, Et ff ut

ibid.

Quem se grave Ecclesiasticis ad sæcularia iudicia trahi.

Et laicos in his immiseri.

ut ei privatis aliquorum pactis, vel consensibus nequeat derogari, alios suo relicto iudice ad publica tradere iudicia preterito consuetudinis, qua quidam se super hoc, ut dicitur munire contendunt, quamvis in talibus aliqua consuetudo convalere nequeat, vel impetrare prohibitiones, aut occupationes procurare huiusmodi non presumat. Nos enim timentes, ne vos nisi hac corrigatis, & nos si ea neglexerimus incorrecta, indignationem aeterni iudicis incurramus, Venerabili Fratri nostro Archiepiscopo Tarraconen. per nostras damus litteras in mandatis, ut contra omnes, quos circa predicta culpabiles invenerit, auctoritate nostra procedat juxta Canonicas sanctiones, contraditores auctoritate nostra per Censuram Ecclesiasticam appellatione postposita compescendo.

Datum apud Urbem veterem secundo Idus Junii Pontificatus nostri anno secundo.

XI.

Quod ad Ecclesiarum regimina promoti illa dumtaxat Beneficia retinere possint, quae suae promotionis tempore canonice retinebant.

Urbanus Episcopus Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

§ 1. Contingit interdum, quod a Sede Apostolica nonnullis in Episcopos electis conceditur, ut ipsi usque ad certum tempus, vel ad Romani Pontificis beneplacitum voluntatis possint retinere omnia Beneficia Ecclesiastica, quae promotionis suae tempore obtinebant. Huiusmodi autem concessionis praetextu plerumque quaestiones materia suscitatur, quibusdam minus rationabiliter asserentibus, quod etiam ad illa Beneficia, quae talis electus concessionis ipsius tempore minus canonice retinebat, eadem concessio se extendit.

§ 2. Nos itaque ad omnem ambiguitatem tollendam tenore praesentium declaramus, quod huiusmodi concessio extendatur ad illa dumtaxat Beneficia, quae ab electis ipsis canonice obtinentur.

Nulli ergo omnino hominum &c. Datum apud Urbem veterem quinto Idus Julii Pontificatus nostri anno secundo.

XII.

Civitas Recanaten. Romanae Ecclesiae rebellis Episcopali Dignitate privatur.

Urbanus Episcopus Servus Servorum Dei. Ad certitudinem praesentium, & memoriam futurorum.

§ 1. Civitas Recanaten. antiquae devotionis, & fidei quam ad Romanam gerere consueverunt Ecclesiam, prorsus oblii, & favorabilium gratiarum, quibus Sedes Apostolica eos eorumque terram erigendo inibi Ecclesiam Cathedrali, ac decorando terram

Prohibitio de qua in Rubrica.

Dat. die 11. Junii 1263. Pont. An. II.

Causa Decreti.

Decretum.

Dat. die 11. Julii 1263. Pont. An. II.

Ibidem.

Recanaten. cum Ecclesia huiusmodi juncti.

ipsam Episcopalis titulo Dignitatis multipliciter honoravit, immemores, & ingrati contra nos, & eandem Ecclesiam calcaneo rebellionis erecto, sic ejusdem Ecclesiae persecutoribus pertinaciter in ipsius Ecclesiae dispendium adhaeserunt, sicque patenter, & ferventer cum eisdem persecutoribus, in nocentium Marchiam ipsius Ecclesiae de Anconitana Marchia conspirarunt, quod ad offendendum in illis nos, & praedictam Ecclesiam sua principaliter, & totaliter studia convertentes quantumcumque ad eos clamaverimus, ut conversi ab erroris invio, quo damnabiliter, cum persecutoribus ipsis incedunt, ad dulces, & suaves ipsius Ecclesiae reverterentur amplexus, noluerunt hactenus vocem nostrae piaevocationis audire, sed ad graviorem exagitationem offensae, adversari ipsius Ecclesiae majora semper continuaverunt, & continuant incrementa favoris, qui eorum telis armati fortius, & crudelius ad totius depressionem insiliunt Regionis. Et licet eorum culpis exigentibus digne, ac dure potuissemus ab olim procedere contra ipsos, volentes tamen misericorditer experiri, utrum in eisdem Civibus scintilla devotionis aliqua remansisset, quae salubribus excitata monitis, in debite resurgeret charitatis ardorem, illorumque corda ex rebellionis jam tepescita rigore in vigorem pristinum, & amorem Ecclesiae praedictae reduceret, Cives ipsos per dilectum filium Manfredum Veronensem electum Capitaneum, & Rectorem praedictae Marchiae, ac Ducatus Spoletan. sub certa forma moneri, ut infra quindecim dies post monitionem huiusmodi relicta eisdem persecutoribus praesente ad nos, & ipsius Ecclesiae mandata redirent, eisque praedicti fecimus, & etiam comminari, quod si infra huiusmodi terminum talibus monitis non parerent, Nos ex tunc Civitatem Recanatensem Episcopali Dignitate, qua iidem propter ipsorum infidelitatem, & alias etiam Venerabilem fratrem nostrum Recanatensem Episcopum habendo contemptui reddebant penitus se indignos, Apostolica auctoritate privare, & alias contra ipsos, & eandem Civitatem dure, ac aspere spiritualiter, & temporaliter prout videremus expediens procedere curaremus.

§ 2. Sed dicti Cives Recanaten. quia eorum mentes adeo sunt ad rebellionis pertinaciam induratae, quod nullius possunt superinfusione olei quomodolibet emolliiri, huiusmodi monitis, & comminationibus vilipensis infra praedictum terminum, & etiam post terminum ipsum per quatuor mensium spatium expectati redire ad mandatum nostrum, & ipsius Ecclesiae non curarunt, imo Ecclesiam ipsam in suis fidelibus durius vexare postmodum praesumpserunt. Propter quod nos non valentes ulterius absque gravi Christi offensa eorum iniquitates, & infidelitates amplius tolerare, ac considerantes, quod ferro scindenda sunt vulnera, quae fomentorum non recipiunt medicinam, praedictam Civitatem Recanatensem de Fratrum nostrorum consilio Episcopali Dignitate perpetuo sine aliqua spe restitutionis Apostolica auctoritate privamus: statuentes, ut nullis unquam futuris temporibus Civitas eadem ad huiusmodi Episcopalem Dignitatem valeat reassumi.

Nulli

Contra Marchiam Anconitanam conspirant.

Moniti scilicet ut respicerent.

Monita sperant.

Dignitate Episcopali privantur.

Nolli ergo omnino hominum &c. Datum apud Urbem veterem sexto Kalendas Augusti Pontificatus nostri anno secundo.

XIII.

Diffinitio controversiae inter Riccardum Comitem Corrubiae, & Castellae, a Legionis Regem, ut uterque denominetur in Romanorum Regem electus.

Urbanus Episcopus Servus Servorum Dei. Diffinitio inter Fratres super nominatione electorum in Imperatorem.

§ 1. Ordinato nuper Imperii negotio, prout consideratis diligenter petitionibus partium, vestrisque consiliis credidimus expedire, dubitatio incidit, quo titulo uterque ad idem Imperium electorum in nostris litteris sit censendus. Pro parte siquidem dilecti filii Magnifici Viri Riccardi Comitis Corrubiae dicebatur ipsum in eisdem litteris in Romanorum Regem electum, & coronatum nominari debere, cum per felicis recordationis Alexandrum Papam Praedecessorem, & a Nobis etiam in quibusdam nostris litteris ad ipsum licet super alio directis negotio sic extiterit nominatus, sicque cum jam sit in possessione, vel quasi huiusmodi tituli non potest de cetero ei talis titulus sine injuria detrahi, nec est aliquatenus detrahendus praesertim, cum nonnulli ex vobis tempore Praedecessoris ejusdem super hoc deliberatione praehabita ipsum taliter nominaverint.

§ 2. Charissimo autem in Christo filio nostro Regi Castellae illustri pro eo non debent talis titulus videbatur, quia idem Rex, nec quoad hunc titulum, cum nunquam per Papales litteras taliter intitulus extiterit, nec quoad alia sit in aliquo possessionem, vel quasi Regni Alamaniae affectus, nec debet status pendens negotii, cum alterutrius partis praedictio immutari.

§ 3. Pro memorato vero Rege Castellae suggereretur e contra, nullo modo Comiti memorato, sed ipsi Regi Regni Alamaniae titulum adscribendum, cum plures de Principibus Electoribus vota sua direxerint in Regem eundem, & ipsum ad praedicta Regnum, & Imperium legitime duxerint eligendum. Praefato vero Comiti, nec per electionem, quae de ipso facta dicitur, cum nulla fuerit in Regno, & Imperio supra dictis, nec per superius allegata pro ipso in Regio titulo sit jus aliquod acquisitum. Littere namque dicti Praedecessoris, nullum sibi quoad Regium titulum jus dederunt, cum sint littere placencia quaedam, ne dicamus adulatoria non diffinitionem aliquam continentes, quod etiam ex eo apparet, quia licet super hoc per ipsum Praedecessorem, & Fratres suos fuerit interdum deliberatio habita, nunquam tamen fuit aliquid diffinitum, & ideo non est verisimile, quod per dictas litteras voluerit super eodem aliquid diffinire, unde per eandem litteras, nulla necessitas nobis indicitur observandi, quod continetur in eis, vel ipsius Praedecessoris in hoc vestigiis inherendi. Nec litterae nostrae si etiam, ut

Conteracia pro Alphonsi argumeta.

Comiti objecta.

Causa fere de Definitio.

Argumenta pro Riccardo Anglou, electo Romano- rum Rex nun cupetur.

Quid Alphonsi Regi obiectum.

Bull. Rom. Tom. III.

dicitur, processerunt, ad id aliquid operantur, tum quia non super Imperii negotio, sed super quadam pecuniae quantitate, quae ab ipso Comite Venerabili Fratri nostro Portuen. Episcopo debita dicebatur, confecta dicuntur, propter quod super alio fidem non faciunt, nec jus tribuunt, sicut per instrumentum super alio confectum, in quo Vir, & Mulier se Coniuges nominant, Matrimonium non probatur, tum quia si data eorumdem litterarum, si forsitan appareant, attendatur, aperte liquebit, quod eo tempore transierunt, quando nos, qui non fueramus de Collegio Cardinalium, super huiusmodi negotio non eramus, nec esse poteramus instructi: Cardinalium etiam quorundam litterae, per quas ipsi Comiti sub Regio nomine scriptum fuisse dicitur, nequaquam in hoc suffragari videntur eidem, cum non fuerint habita communi deliberatione, nec de omnium consensu concessae. Quod etiam ex eo apparet, quod non omnium Cardinalium, sed aliquorum tantummodo sigilla eisdem litteris fuisse dicuntur appensa.

§ 4. Cum igitur ex praedictis Praedecessoris nostris, vel Cardinalium litteris nullum sit dicto Comiti circa titulum, de quo agitur, jus, vel possessio acquisita, nulla dici possit injuria, vel detractio fieri, si de cetero in litteris dirigendis ad eum idem titulus minime poneretur, nec status instantis negotii censeretur in ipsius Comitis praedictum immutari, si praedicto Regi, qui sicut praedictum propter Electorum pluralitatem potior allegatur in iure, adderetur electi titulus, cum rei veritate concurrens, sed allegatio immutationis huiusmodi eidem Comiti potius efficaciter videtur obviare, pro eo, quod adscriptio tituli quam per litteras dicti Praedecessoris nostri, & Cardinalium sibi factam allegat pendente negotio non cognitionaliter, nec partibus constitutis cominus facta fuit.

§ 5. Nos itaque iis, & aliis, quae circa haec movere poterant, plene discussis, auditis quoque vestris consiliis, ut lignum in medio Paradisi positum veraciter praesentemus, medium decrevimus eligendum, nec subinclinari ad dexteram, vel sinistram. Et ideo cum tam memoratus Comes, quam praefatus Rex electi fuerint, nos veritatem sequentes sine alterutrius partis praedictio utrumque ipsorum decrevimus in nostris litteris nominandum in Romanorum Regem electum.

Datum apud Urbem veterem septimo Idus Augusti Pontificatus nostri anno secundo.

XIV.

Approbatio loci Sepulturae in Insula Gadicensi a Castellae, & Legionis Rege pro sui corporis condendis reliquis electi, quae Insula Episcopali ornatur dignitate.

Urbanus Episcopus Servus Servorum Dei. Charissimo in Christo filio Regi Castellae, & Legionis illustri, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

§ 1. Excelsum fecit in terris, qui habitat in altissimis Deus pro eo potissime Regnum tuum ipsius terminos dilatando magni-

Definitio Pontificis utrumque electi R. manentem Regis titulo decorandum.

Dat. die 7. Augusti 1263. Pontific. An. II.

Ex eodem Rege.

Exordium.

F ff 2

Alfonso Castellae Rex de Religione optime meritis

gnifice, quod Regia Celsitudo suam ab ipso, qui tam sibi tribuit potentiam, gratitudine debita...

Sepulchrum eligi in Insula Gadicensi

§.2. Et quidem plura sunt, & maxima, quae de Regalis Excellentiae virtuosus, & strenuus actibus recenseri possunt...

Urbanus Episcopali eam ornare dignitate

§.3. Nos itaque, cum nullus ibi de tuis majoribus, cuius ad affectionem traharis, fuerit tumulatus, verisimili conjectura tenentes...

Confirmat quoque Regiam de Sepultura dispositionem

ciant sepelliri, nec aliquatenus super hoc venire praesumant contra Regiam voluntatem.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae acceptationis, & mandati infringere...

Clausula.

Datum apud Urbem veterem duodecimo Kalendas Septembris Pontificatus nostri anno secundo.

Dat. die 21. Augusti. 1263. Pont. An. II.

XV.

Quod Ecclesiastici in Causis, quae ad Forum Ecclesiasticum pertinent, ad seculare iudicium ab aliis non trahantur.

Ibidem.

Ecclesiasticis, ne se ad secularia iudicia trahant, interdicitur ab eodem Urbano vidimus Constit. X.

Urbanus Episcopus Servus Servorum Dei. Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, & Episcopis, ac dilectis filiis Abbatibus, Prioribus, Decanis, Archidiaconis, & aliis Ecclesiarum Prelatis, seu Rectoribus...

Exordium.

Provisionis nostrae provenire debet auxilio, ut libertas Ecclesiastica semper in melius Deo favente proficiat...

§.1. Sane mirantes saepe audivimus, & referimus conturbati, quod nonnulli vestrum libertatem ipsam, quam deberent assidue, cum omni diligentia promovere, novis ad inventionibus conculcare gestiunt...

Causae functioni Decretum.

§.2. Quia vero tanta temeritatis excessui per Apostolicae Sedis providentiam decet modis omnibus obviare, Universitati vestrae auctoritate Apostolica districtius inhibemus...

Decretum.

Datum apud Urbem veterem Kalendis Decembris Pontificatus nostri anno tertio.

Dat. die 1. Decem. 1263. Pontific. Anno III.

Quod

XVI.

Ex eodem Regest.

Quod Castra, Feuda, Terras, & alia in Campania, & Maritima consistentia non nisi Per sonis de eisdem Provinciis oriundis vendi, donari, seu feudari possint.

Urbanus Episcopus Servus Servorum Dei. Ad futuram rei memoriam.

Poenae contra hunc Statuto inobedientes.

Irritatio contractuum contra hanc legem factorum.

Dat. die 12. Decem. 1263. Pont. An. III.

Ex Bulland. Martii 1263. pag. 393.

Exordium.

§.1. Romanae Ecclesiae, cujus regimini licet immeriti auctore Domino praesidemus indemnitate precavere, ac prospere, & tranquillo Provinciae, Campaniae, Maritimaeque statui Apostolica sollicitudine providere volentes, universis Baronibus, Militibus, Civibus, & generaliter omnibus utriusque sexus Campaniae, & Maritimae praedictarum unicuique videlicet Baroni, & Baronissa sub mille, Militi vero, & Mulieri de militari genere prodeunti sub quingentarum, singulis autem Civibus, & aliis quibuscumque utriusque sexus sub trecentarum librarum provenient. penes auctoritate Apostolica districtius inhibemus, ne Castra, Feuda, Homines, Vassallos, Terras, Domos, Vineas, aut possessiones alias, seu alia, quaecumque bona immobilia, seu iura ipsorum in partibus earumdem Campaniae, vel Maritimae consistentia alicui, vel aliquibus Ecclesiasticis, secularibusve personis cujuscumque status, dignitatis, ordinis, vel conditionis existant, quae non sint de eisdem Campania, vel Maritima, & exinde oriundae, & quae etiam non sint de foro Rectoris ejusdem Provinciae vendere, distrahere, donare, permutare, locare, aut ad Census, vel Emphyteusim dare, aut alio quocumque modo, vel titulo alienare praesumant.

§.2. Nos enim ex tunc omnem contractum, si quem contra hujusmodi nostram inhibitionem fieri, vel celebrari contigerit, irritum penitus, vacuum decernimus, & inanem, ac nullius prorsus existere firmitatis.

Nulli ergo omnino hominum & Datum apud Urbem veterem quarto Idus Decembris Pontificatus nostri anno tertio.

XVII.

Ex Bulland. Martii 1263. pag. 393.

Privata Recanateni Civitate Episcopali dignitate Auximanae restituitur cum omnibus juribus &c.

Auximanam Civitatem Episcopali privatam dignitate Humanateni Episcopo addixit Innoc. IV. Constitut. XV. pag. 314. Recanatenibus vero adeptam dignitatem eandem ab Urbano legimus superius Constit. num. XIII. pag. 410.

Urbanus Episcopus Servus Servorum Dei. Dilectis filiis Clero Civitatis, & Dioecesis Auximanae, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Resi statera iudicii aequo tunc examine temperatur, cum digna virtutibus praemia, & congrua vitis stipendia recompensat: Sic enim quibusque quod suum est ex ordi-

ne reddente iustitia obsequiis videlicet gratiam, & injurus talionem, ad benemerendum leutos movent exempla mercedum, & in delicta pronos interdum ab incentivo pravae emulationis metus cohibet ultionis.

Olim siquidem erga Cives Auximanos, & Incolas Castrum Recanatenis, Humanatenis Dioecesis, Apostolica Sedes eorum Mater, hujusmodi utens iudicii aequitate, quia iidem Cives in devotionis, & rebellionis assumperant spiritum contra illam, Civitatem eorum Episcopali dignitate privavit, ac eam cum tota Dioecesi sua ad Castrum praedictum, cujus tunc incolae dictae Sedis erant devoti, transtulit Civitatem ipsam, & Ecclesiam Auximanam Venerabili Fratri nostro Episcopo, & Ecclesiae Humanateni in recompensationem dicti Castrum, quod Humanatenis Dioecesis tunc erat, in spiritualibus submitendo.

Porro praedicti Cives Auximani in devotionis, & rebellionis hujusmodi notam, per humilem, promptam, & devotam obedientiam, ac multa, grataque obsequia modernis temporibus expiarunt. Nam pro tuendis ejusdem Sedis iuribus, & honore, & Patriae libertate pugnantes, gravia rerum damna, & personarum sustinere pericula, & quasi quotidie sustinent, illata eis ab ipsius Sedis persecutoribus, & filiis indevotis; Dicti vero Recanatenis Castrum Incolae in sensum dati reprobum, Dei, & ejusdem Sedis reverentia, & timore postpositis, & ad rebellionis superbiam spiritu affirmato, persecutori Sedis ejusdem reverentia, & timore postpositis, & ad rebellionis super spiritu affirmato, persecutori Sedis ejusdem contra eam, ipsiusque fideles damnabiliter adherere praesumunt: propterea tamquam accepti a praefata Sede beneficii immemores, & ingrati reddiderunt, facta sibi hujusmodi gratia se indignos, meritoque privandos. Idcirco nos, & Fratres nostri provide attendentes, & considerantes prudenter, quod favore devotio promeretur, quodque urgendi sunt impugnatores Ecclesiae condignae punitionis aculeo, ut si existat possibile a sua resiliant pravitate, atque ad studium devotionis debita, vitaeque laudabilis se convertant, praedictum Castrum, & ipsius homines, propter indevotionem, & ingratitude eorumdem, perpetuo de ipsorum Fratrum consilio, & Apostolica plenitudine potestatis supra dicta Episcopali dignitate privavimus, eamque dignitatem non obstantibus, privatione, ac submissione praemissis, Civitati eidem plenarie, dictaque Auximanae Ecclesiae integre, praedictorum Civium exigentibus meritis, restitimus, prout eas habuerunt ab antiquo, Civitatem ipsam, & habitatores ejus, & praedictam Auximanam Ecclesiam ab omni jurisdictione Episcopali, & Ecclesiae Humanatenis penitus eximendo.

Ceterum volentes regimen Ecclesiae Auximanae tali per Apostolicam providentiam committi personae, quae tanto congrueret oneri, & honori, dilectum filium Benvenotum, Auximanum electum tunc Cappellanum nostrum, & Archidiaconum Anconitanum moribus, & vita conspicuum, litterali scientia praeditum, in spiritualibus providum, & in temporalibus circumspicuum, Virum utique secundum cor nostrum, ipsi Auximanae Ecclesiae de praedictorum

Auximanas Episcopatu privatis propter rebellionem; & dignitas Recanatenibus data.

Auximanas penitentia, & emendatio.

Recanatenium ingratitude.

Dempna itaque his ea dignitas Auximanas restituitur.

Datusque eisdem Benvenotus Episcopus.

rum Fratrum nostrorum consensu in Episcopum praeficimus, & Pastorem, firmam spem, fiduciamque tenentes, quod per suam industriam, divina praecedente gratia, & favore Apostolico subsequente, commissa sibi saepedicta Auximiana Ecclesia spiritualibus, & temporalibus proficere incrementis, & memorata Civitas in statu reformari prospero, & in devotione, ac fidelitate dictae Sedis valeat roborari.

Quocirca Universitatem vestram monemus, & hortamur attente, per Apostolica vobis scripta mandantes, quatenus eundem electum, tamquam Patrem, & Pastorem animarum vestrarum devote suscipientes, obedientiam sibi, & reverentiam debitam impendatis, ipsius salutaribus monitis, & mandatis humiliter intendendo, alioquin sententiam, quam idem rite tulerit in rebelles, ratam habebimus, & faciemus auctore Domino ad satisfactionem condignam observari.

Datum apud Urbem Veterem tertio idus Martii, Pontificatus nostri anno tertio.

Obedientia ei praestanda.

Dat. die 13. Martii 1264. Pont. An. III.

Edidit Poikilini. Concil. Britan. 10.1. pag. 760.

XVIII.
Condemnantur omnia Statuta, & Conspirationes a Magnatibus Regni Angliae Oxoniae factae.

Urbanus Episcopus Servus Servorum Dei. Venerabili Fratri (Bonifacio) Archiepiscopo Cantuarien. & dilecto filio. Abbati S. Dionysii in Francia Parisien. Dioecesis, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Charissimum in Christo filium nostrum (Henricum) Regem Anglorum illustrem, & Regnum ejus, quod Deo, & Apostolica Sedi multa fore dignoscitur subjectione devotum, necnon Incolas ipsius Regni tamquam dictae Sedis filios speciales paterna dilectionis brachiis amplectentes, desideramus eis statum procurare pacificum, ipsorumque dispendiis Deo propitio salubriter obviare.

Cum igitur, sicut ad nostrum pervenit auditum, nonnulli Magnates, & alii ejusdem Regni diversas provisiones, ordinationes, obligationes, conjurationes, colligationes, & conspirationes, & nonnulla Statuta ad invicem apud Oxoniam fecerint, vallantes ea propriis juramentis, & diversarum adjectione poenarum, nos intelligentes, quod ex his in eodem Regno gravis extitit turbationis materia suscitata, quodque illa possunt praedictae Sedi multipliciter generare praedictum, & libertati ecclesiasticae non modicum detrimentum; cupientes quoque ut Regnum ipsum extincto dissensionis, & scandali fomite in tranquillitate persistat, & pacis affluat ubertate; provisiones, ordinationes, statuta, obligationes, conjurationes, colligationes, & conspirationes hujusmodi quocumque nomine censeantur, de potestate Apostolica plenitudine cassavimus, & irritavimus, cassa, & irrita, & nullius firmitatis existere nunciavimus, poenas quascumque super hoc adjectas, & juramenta praefata relaxantes, ac decernentes quoscumque ad observationem juramento-

Urbanus de Regni Angliae tranquillitate sollicitudo.

Statuta nonnulla Oxoniae facta a Magnatibus.

Irritata ab Urbano.

rum hujusmodi, & ad poenas easdem aliquatenus non teneri.

Quocirca discretionem vestram per Apostolica scripta mandamus, quatenus vos, vel alter vestrum per vos, vel alium, seu alios provisiones, ordinationes, obligationes, conjurationes, colligationes, conspirationes, & statuta hujusmodi in locis, in quibus expedire videritis, publice, & solemniter cassa, & irrita nunciantes Venerabilibus Fratribus nostris universis Archiepiscopis, & Episcopis, & dilectis filiis, Abbatibus, Prioribus, ac aliis Ecclesiarum Praelatis, necnon Comitibus, Baronibus, Magnatibus, & aliis praedicti Regni Personis Ecclesiasticis, & Saecularibus, cujuscumque dignitatis, status, ordinis, & conditionis fuerint, firmiter praecipiat ex parte nostra, ut provisiones, ordinationes, obligationes, conjurationes, colligationes, conspirationes, & statuta praemissa pro cassis, & irritis penitus habeant, eis nihilominus districtius inhibendo, ne contra cassationis, & irritationis nostrae tenorem aliquid attentare praesumant.

Hae irritatio per Delegat. Apostol. publicanda.

Obstantium denegatio.

Illos autem, qui contra cassationem, irritationem, seu praecceptum, aut inhibitionem hujusmodi quomodolibet venire praesumpserint, a tali praesumptione auctoritate nostra appellatione postposita, compescatis non obstante si aliquibus a Sede Apostolica sit indultum, quod excommunicari, interdicti nequeant, aut suspendi, & indulgentia dictae Sedis, qua illis de Regno Angliae dicitur esse concessum, ut extra Regnum ipsum, vel citra Mare Anglicanum in causam trahi, vel ad judicium evocari non possint per Litteras Apostolicas non facientes plenam, & expressam, ac de verbo ad verbum de indulto hujusmodi mentionem, & qualibet alia indulgentia dictae Sedis cujuscumque tenoris existat, per quam mandati nostri executio possit quomodolibet impediri, & de qua in nostris litteris mentio fieri debeat specialis, & Constitutione de duabus dietis edita in Concilio generali, & illa, quam felicis recordationis Innocentius Papa Praedecessor noster edidisse dignoscitur de aliquibus per generalem clausulam, quidam alii ultra quatuor ad judicium non trahendis.

Datum apud Urbem Veterem nono Kalendas Aprilis, Pontificatus nostri anno tertio.

Dat. die 27. Martii 1264. Pontific. An. no III.

XIX.
Instituto Festivitate Sanctissimi Corporis Christi, pro Feria quinta post Octavam Pentecostes quotannis solemniter celebranda.

Urbanus Episcopus Servus Servorum Dei. Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Archiepiscopis, Episcopis, & aliis Ecclesiarum Praelatis, ad quos litterae istae pervenerint, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Transiturus de hoc Mundo ad Patrem Salvator noster Dominus Jesus Christus, cum tempus suae Passionis instaret, sumpta Coena in memoriam mortis suae, instituit summum, & magnificentissimum sui Corporis, & Sanguinis Sacramentum, Corpus in cibum, & Sanguinem in poculum tribuendo. Nam quotiens hunc Pa-

Panem manducamus, & Calicem bibimus, mortem Domini annunciamus. In institutione quidem hujus Sacramenti dixit ipse Apostolus, Hoc facite in meam commemorationem, ut praecipuum, & insigne memoriale sui amoris extimii, quo nos dilexit, esset nobis hoc praecelsum, & Venerabile Sacramentum, memoriale inquam mirabile, ac stupendum, delectabile, suave, tutissimum, ac super omnia preciosum, in quo innovata sunt signa, & mirabilia immutata, in quo habetur omne delectamentum, & omnis saporis suavis, ipsaque dulcedo Domini degustatur, in quo utique vitae suffragium consequimur, & salutis. Hoc est memoriale dulcissimum, memoriale salvificum, in quo gratia Redemptionis nostrae recensemus memoriam, in quo a malo retrahimur, & in bono confortamur, & ad virtutum, & gratiarum proficimus incrementa, in quo profecto proficimus ipsius corporali praesentia Salvatoris. Alia namque quorum memoriam agimus, spiritus, menteque complectimur: sed non propter hoc reale eorum praesentiam obtinemus. In hac vero Sacramentali Christi commemoratione, Jesus Christus praesens sub alia quidem forma, in propria vero substantia est nobiscum. Ascensus enim in Coelum, dixit Apostolus, & eorum sequacibus, Ecce ego vobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem saeculi, benigna ipsos promissione confortans, quod remaneret, & esset cum eis etiam praesentia corporali. O digna, & nunquam intermittenda memoria, in qua mortem nostram recolimus mortuum, nostrumque interitum interivisse, ac lignum vivificum ligno Crucis affixum, fructum nobis attulisse salutis. Haec est commemoratio gloriosa, quae fidelium animos replet gaudio salutaris, & cum infusione letitiae devotionis lacrymas subministrat. Exultamus nimirum nostram memorando liberationem, & recolendo Passionem dominicam per quam liberati sumus, vix lacrymas continemus. In hac itaque sacratissima commemoratione, adfuit nobis, suavitatis gaudium simul, & lacrimae; quia & in ea congaudemus lacrymantem, & lacrymamur devote gaudentes, latus habendo lacrymas, & letitiam lacrymantem, nam & cor ingenti perfusum gaudio, dulces per oculos stillat guttas. O divini amoris immensitas, divinae pietatis superabundantia, divinae affluentia largitatis. Dedit enim nobis Dominus omnia, quae subiecit sub pedibus nostris, & super universas terrae creaturas, contulit nobis domini principatum. Ex ministris etiam spirituum superiorum, nobilitate & sublimitate hominis dignitatem. Administratorii namque sunt omnes in ministerium, propter eos, qui hereditatem salutis capiunt destinati. Et cum tam copiosa fuerit erga nos ejus munificentia, volens adhuc ipse in nobis suam exuberantem charitatem praecipua liberalitate monstrare, semetipsum nobis exhibuit, & transcendens omnem plenitudinem largitatis, omnem modum dilectionis excedens, attribuit se in cibum. O singularis, & admiranda liberalitas, ubi donator venit in donum, & datum est idem penitus cum datore. Quam larga, & prodigiosa largitas, cum tribuit quis se ipsum. Dedit igitur nobis se in pabulum, ut quia per mortem homo corruerat, & per cibum ipse relevaretur

ad vitam. Cecidit homo per cibum ligni mortiferum, relevatus est homo per cibum ligni vitalis. In illo pependit esca mortis, in isto pependit vita alimentum. Illius esus meruit laesionem, istius gustus intulit sanitatem. Gustus faucivavit, & gustus sanavit. Vide, quia unde vulnus est ortum, prodiit & medela; & unde mors subit, exinde vita evenit. De illo siquidem gustu dicitur, Quaecumque die comederis, morte morieris; de isto vero loquitur, Si quis comederit ex hoc pane, vivet in aeternum. Hic est cibus, qui plene reficit, vere nutrit, summeque impinguat, non corpus, sed cor, non carnem, sed escam, non ventrem, sed mentem. Homini ergo, qui spirituali alimonia indigebat, Salvator ipse misericors, de nobiliori, & potentiori hujus mundi alimento pro animae resurrectione pia dispositione providit, decens quaeque liberalitas extitit, & conveniens operatio pietatis, & verbum Dei aeternum, quod rationabilis creaturae cibus est, & refectio, factum caro, & rationabili creaturae carni & corpori, homo videlicet, in edulium largiretur: panem enim Angelorum manducavit homo, & ideo Salvator ait, Caro mea vere est cibus. Hic panis sumitur, sed vere non consumitur; manducatur, sed non transmutatur, quia in edentem minime transformatur, sed si digne recipitur, sibi recipiens conformatur. O excellentissimum Sacramentum, o adorandum, venerandum, colendum, glorificandum, praecipuis magnificentissimum laudibus, dignis praeconiis exaltandum, cunctis honorandum studiis, devotis prosequendum obsequiis, & sinceris mentibus retinendum. O memoriale nobilissimum intimis commendandum praecordiis, firmiter animo alligandum, diligenter reservandum in cordis utero, & meditatione, ac celebratissime sedula recensendum. Hujus memoriale continuum debemus celebrare memoriam, ut illius cujus ipsum fore memoriale cognoscimus, semper memores existamus, quia cujus donum, vel munus frequentius aspicitur, hujus memoria strictius retinetur.

S. r. Licet igitur hoc memoriale Sacramentum in quotidianis Missarum solemnibus frequentetur, conveniens tamen arbitramur, & dignum, ut de ipso semel saltem in anno, ad confundendam specialiter haereticorum perfidiam, & insaniam, memoria solemnior, & celebrior habeatur. In die namque Coenae Domini, quo die ipse Christus hoc instituit Sacramentum, Universalis Ecclesia pro poenitentium reconciliatione, sacri confectione chrismatum, adimplerone mandati circa lotionem pedum, & aliis quamplurimum occupata, plene vacare non potest celebrationi hujus maximi Sacramenti. Hoc enim circa Sanctos, quos per anni circuitum veneramus, ipsa observat Ecclesia, ut quamvis in Letaniis, & Missis, ac aliis etiam ipsorum memoriam saepius renovemus; nihilominus tamen ipsorum natalitia certis diebus per annum solemniter recolat, festa propter hoc eisdem diebus specialia celebrando. Et quia in his festis circa solemnitate debitum, aliquid per negligentiam, aut rei familiaris occupationem, aut alias ex humana fragilitate omittitur, statuit ipsa Mater Ecclesia certum diem, in qua generaliter omnium Sanctorum commemoratio fieret,

Causa instituta sollemniter Festivitatis.